

FADRENS ARVVEGODS . .

Han var en odelman af gamla stammen, Nils Ersson, och han höll också på, att allt skulle vara som förr. Hans gård, Högvik, hade gått i arf inom släkten från far till son i hundratals år. Det var något att vara stolt öfver, menade folk; Nils Ersson kände det mera som ett ansvar. Det fanns sigverksbolag, som bjöd oerhörda summor, om han ville sälja Högviks gamla praktiska skog, men Nils Ersson ville icke. Se, den hade sin egen historia, den skogen. Där funnos skyhöga furar och fjättriga, uråldriga ekar, och do talade minnas språk, de gamla träden. På de knotiga grenarna hade han ridit som barn, ridit många äfventyrliga färder ut i vida världen... under det skugande löfverket hade han första gången hälsat henne, som han sedan fick föra hem som brud... De allvarliga träden hade skådats ned på hans trogna, ihärdiga arbete, och gläddande hade de sträckt ut sina grenar liksom ville de valsigna hans lifsgångning... de hade varit vittnen till all hans lefnadsfröjd... och hos dem hade han också funnit ord för sin sorg, när hon som varit hans hjälp i lust och nöd, rycktes bort. Och han tyckte, att när vinden susade i trädens kronor, så ljöd det som en hviskning från svunnen tid: sådant hade också hans förfäders lif varit, ett lif i enkel, stilla pliktuppfyllelse. Från far till son hade det inom Högviksläkten gått som en öfverenskommelse aldrig uttalad i ord, men känd och förstörd ändå och lika bindande som löfte och ed, en öfverenskommelse att bvara Högviksskogen, släktens stolthet och rike — därför var det, som intet träd, som ännu hade kraft att lifva, fick fyllas, så länge Nils Ersson hade något att säga på Högvik.

Så länge han hade något att säga, ja... Snart kom dock den tid, då han började känna sig gammal och trött, han längtade efter ro, och när då sonen gifte sig, öfverlämnade Nils Ersson Högvik och drog sig tillbaka till ett mindre ställe ett stycke från hufvudbyggnaden.

Sonen Erik var ju enda barnet; han hade varit ute i världen, hade läst och rest. Nog hade han många nymodiga idéer, som fadern icke förstod, men aldrig kunde det falla Nils Ersson in, att det nya kunde hafva trängt ut kärleken till fadernärfvet hos sonen, eller att önnne skulle kunna svika de gamla traditionerna.

Mycket blef väl anordnadt, sedan Högvik fått sin nye ägare, men den gamle skötte aldrig därom... icke ville han gå som förmyndare öfver sonen. Han hade ju sin vrd för sig där nere, där skärna växte anda ned till insjöns strand. Där triftes han så godt, det var, som om han där var närmre till alla de gamle af Högviksläkten.

Så gick han en dag och såg, hur skogen löfvades på nytt. Då fick han plötsligt se ett marke på ett af de gamla träden... Hvem hade vägat? Han såg sig omkring... De voro märkta alle-samma, både ekar och furor. Nils Ersson sjönk samman, han hade förstätt, hvad det betydde.

Snart fick han dock åter sin spänstighet, och med raska steg gick han upp till gården. Han hade ju hela Högviksläkten på sin sida, och han talade ju till sitt eget kött och blod, talade ur hjärtedjuret — skulle det då icke gå till hjerta? Sagervisa skötte han upp sonen — som en braten man lämnade han honom och gick ned till den dödsdömda skogen.

Ibland kan det förefalla en, som hade naturen mera medlidande än människorna — stminstone tyckte Nils Ersson, att han kunde tala till de gamla träden, som hade de varit förfäders varelser. Nog kunde de förstå, att det icke var hans skuld, att de måste dö... nog visste de, att han fört deras talan... Han hade ställt sonen till svars för den del af Sveriges bygd, som han kallade för sin, ställt honom till svars inför alla de gamla Högvikarna. Han hade förtäjt med skälvande läppar och stigande ångest om allt, hvad skogen var för honom själf... han hade bjudt sonen betänka, hvad han var skyldig sin moders minne... han hade visat på en rent materiella sidan af saken, hvilken skada det var att hugga ner rubb och stubb af skogen... han hade sagt allt, som kunde sägas, talat som man gör, när man vill värna om de, som varit en kärn i barnens — och sonen hade med en axelrykning svarat, att han behöfde pengar och skogen var värd en förmögenhet, dessutom var kontraktet redan underskrifvet och kunde ej brytas... Nils Ersson var icke den, som bad två gånger, och aldrig kom vidare ett ord öfver hans läppar om hvad han kände och led, men när tiden kom, att kontraktet skulle fullgöras, så låg han i brinnande feber.

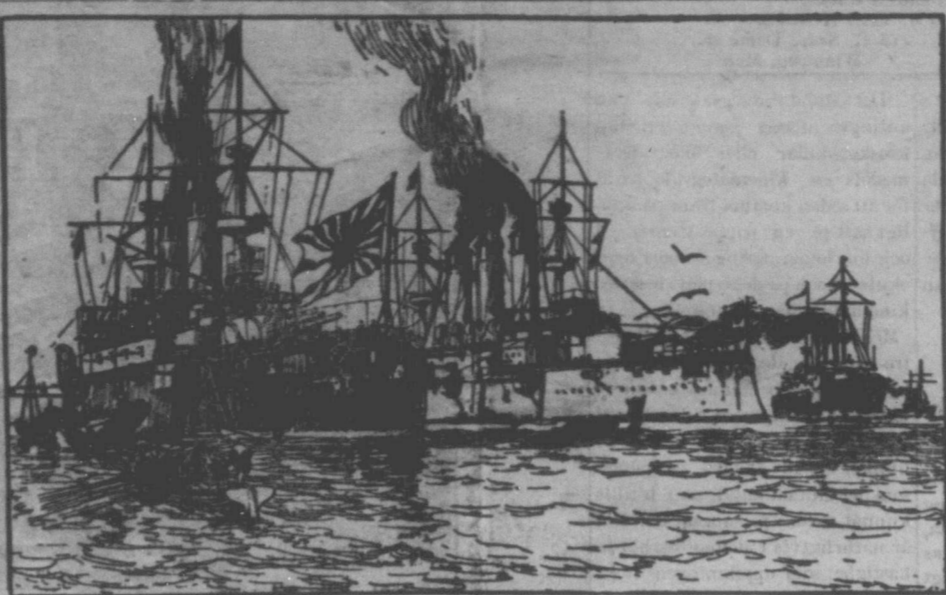
Där ute föll skogens sekelgamla jättar och ungräders smärta stammar sida vid sida på ljung, som lysto röd som af blod — där inne i skurummet var det, som om hvarje yxhugg hade tagit en del af Nils Erssons lifskraft, och som om hvar en gång skulle lämnas till barn och barnbarn? De kala grenarna slogo mot hvarandra, det var som om skogen fått mänsklig röst. Den talade med åldringars stämma, darrande, men med bjudande allvar ändå. Det var de gamla ord till det unga släktet. "Minns du arvet, vi lämnade dig," ljöd det klagande, men dock mäktigt, "en bygd så fager och rik, skyddad af högrest skog? Vet du, hvad vi sträfvat och försakat för att kunna lämna det så?"

Öfver insjön drog vinden fram... det var som spåda röster af barn i det... det var hans barn, det var andras barn, det var Sveriges framtid och hopp. Och de snyttade ljungbedar och svejdgårdar blef vår arvedel, det är allt, som är kvar af våra faders jord. Vinningslystnad, njutningslystnad sköfde obarnhättigt utan tanke för annat än stunden. Svegriges folk kände ej sitt ansvar, glömde, att deras land, blott var ett pund, som skulle förvaltas till kommande tid. Slottigen kom Herrens hemsökelse... Herren märkte skogen, den som var kvar.

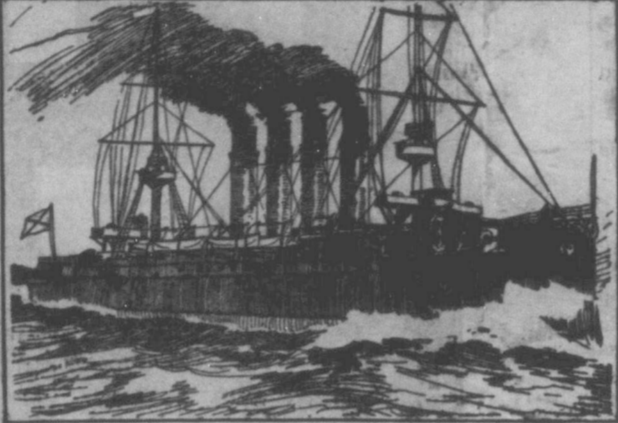
Högviks unge ägare såg upp... Det var något fuktigt i bliden, kanske det var därför, det syntes som ett skimmer öfver land och sjö, liksom randades en ny dag. — Var det en Herrens hemsökelse, detta, så var det val och så någon mening däri. På platsen, där han stod, hade kämpats förr med svärd och med plog — det kunde väl börjas en strid: an nu, en strid med andens vapen mot okunnighet och förvärfsgär, och han kände, att i den kampen ville han vara med för att rädda, hvad räddas kunde, af fadrens arvegodts ätt kottmande släkten.

"Herren har märkt dem. Herren har märkt dem..." ringde det i hans öron.

För första gången kände han, att Högviksläktens blod rann i hans ådror, för första gången för-

JAPANS STOLTHET.

Den sänkta ryska pansarkryssaren Varing.

stod han, h vad fadern menat med sitt tal om ansvar för fadernärfvet bygd. Det syntes honom plötsligt, som om han tagit Judaslöj... Hade han icke varit en med bland de många som plundrat fadrens jord och för snöd vinnings skull sköfadt sitt arvegodts, detta, som en gång skulle lämnas till barn och barnbarn?

De kala grenarna slogo mot hvarandra, det var som om skogen fått mänsklig röst. Den talade med åldringars stämma, darrande, men med bjudande allvar ändå. Det var de gamla ord till det unga släktet.

"Minns du arvet, vi lämnade dig," ljöd det klagande, men dock mäktigt, "en bygd så fager och rik, skyddad af högrest skog? Vet du, hvad vi sträfvat och försakat för att kunna lämna det så?"

Öfver insjön drog vinden fram... det var som spåda röster af barn i det... det var hans barn, det var andras barn, det var Sveriges framtid och hopp. Och de snyttade ljungbedar och svejdgårdar blef vår arvedel, det är allt, som är kvar af våra faders jord.

Vinningslystnad, njutningslystnad sköfde obarnhättigt utan tanke för annat än stunden. Svegriges folk kände ej sitt ansvar, glömde, att deras land, blott var ett pund, som skulle förvaltas till kommande tid. Slottigen kom Herrens hemsökelse... Herren märkte skogen, den som var kvar.

Högviks unge ägare såg upp... Det var något fuktigt i bliden, kanske det var därför, det syntes som ett skimmer öfver land och sjö, liksom randades en ny dag. — Var det en Herrens hemsökelse, detta, så var det val och så någon mening däri. På platsen, där han stod, hade kämpats förr med svärd och med plog — det kunde väl börjas en strid: an nu, en strid med andens vapen mot okunnighet och förvärfsgär, och han kände, att i den kampen ville han vara med för att rädda, hvad räddas kunde, af fadrens arvegodts ätt kottmande släkten.

"Herren har märkt dem. Herren har märkt dem..." ringde det i hans öron.

För första gången kände han, att Högviksläktens blod rann i hans ådror, för första gången för-

RYSK-JAPANSKA KRIGET.

Den raskhet och styrka, som den japanska flottan utvecklats, har kritiskt med så stor framgång, att japaneserna nu kunna säga sig som herrar till sjöss. Ehuru det är ganska svårt att utläsa de verkliga fakta ur den massa telegram, som från skilda källor komma från krigsskådeplatsen, är det dock säkert att den ryska flottan lidit så allvarliga förluster att såväl Port Arthur som Vladivostock kunnat blockeras. De japanska härskdelningar, som öfversändts till Korea, synes hafva tillbakaträngt ryssarne öfver gränslöden Yulu och engagerat ryssarne på dess eget område.

Kampanjen har visat, att ryssarne betydligt underkastat japanesernas styrka, eller och att japaneserna fullständigt kände ryssarnes styrka och ställning och därför visade när handlingens stund var inne, ty nu har man klart, att ryssarnes verkliga styrka i Östasien ej på långt när varit så stor, som den låtit påskina i uppsåt att skrämra motparten under förhandlingarna. Vicekonung Alexieffs bluffspel kommer att stå Ryssland dyrt, ty Japan lär ej sluta upp förrän dess öfvermakt är befäst.

I Europa fruktas man allvarliga förvecklingar. Ett Berlin-telegram meddelar, att England är färdigt att skynda till Rysslands. I så fall blifve Sverige indraget, om det ej kan försvara sin neutralitet. Det berättas, att konung Oskar uppskjutit sin utländska resa och att Sveriges försvar är färdigt att mobiliseras. I Danmark och Holland fruktas man, att Tyskland skall passa på och fiska i grumligt vatten och lägga vantarna på dem. Turkiet synes och vara redo att uppgöra sitt mellanhandsvande med Bulgarien, nu när ryssen har sina händer fulla. Möjligheterna för det stora världskriget är hemskt nära.

New York, FEB. 11. Tidningen "Herald" korespondent meddelar, att tre ryska transportfartyg togos utanför Asan, Korea. På Manchuriska järnvägen har en viktig bro sprängts af japaner. Vidare underrättelse om stridn

utanför Chemolpo berättar, att de båda ryska fartygen, pansarkryssaren "Varing" och torpedkryssaren "Koriets" (byggd i Sverige) anfalls af en öfverlägsen eskader, och efter en lågfång men tapper strid tillintetgjordes. "Varing" hade ombord 400 torpeder för ryska flottans förråd. Båda fartygen exploderade och sjönko, om på eget åtgörande vet man ej.

CHEFOO, FEB. 12. Tre af de japanska torpedobåtarna, som gjorde anfallet på Port Arthur eskadern sköts i sank. Bombardering af Port Arthur har pågått under flera dagar, och enligt ryska rapporter, haft mycket ringa resultat. Andra rapporter meddela, att flera ryska krigsskepp träffats och skadats mer eller mindre. Japaneserna hafva gjort tre särskilda anfäll på Port Arthur, men hittills utan att få fötfa. Landsättning af trupper har påsläpats. Förlusterna å ömse sidor hemlighålls.

TOKIO, FEB. 13. Mobiliseringen af japanska armeen är nu i det närmaste färdig och 100,000 man öfverskeppas till Korea. Advansdivisionerna ha satt sig i besittning Seoul, Koreas hufvudstad. Ryssarne har utrymt Korea och befat sig norr om Yulu floden i afsikt att skydda den Manchuriska banan, till försträkningshinn anlända.

Den ryska Vladivostockskadern säges ha gått till sjöss och bombarderat den japanska staden Hakodate. Hvad denna eskader kommer att spela för roll återstår att se.

PORT ARTHUR, FEB. 15. Ett ryktigt transport skepp samt kryssaren Bayardin råkade törna mot undervattensminor, samt sprängdes sönder. Förlusten af lif var mycket stor.

Japaneserna landsatta trupper öfver om Port Arthur på kusten af Lioa Tung, och ett större slag när, som helst väntas att äga rum till lands.

Canada-nyheter

Sjöfartens blomstrar. Montreal hamnstyrelsens rapport visar, att antalet ankoma och afgångna fartyg på i rikets farled med 5000 eller 600,000 tons öfverstiger år 1902.

Värdet af Ontarios farmar uppgifves vara \$1,044,894,322. Farmvärdet stiger hvarje år på grund af tillämpandet af rationella metoder uppdrifver farmens afkastning.

Sju engelska linieragentens skola öfverföres till Canada och där hållas i beredskap att ågä till Ostasien, om det skulle visa sig nödigt.

C. P. R:s Ångare på den ost-asiatiska trase, hafva väntats att föra spannil, hvilket af Ryssland förklarats vara krigskontraband. Icke desto mindre skall trafikn fortättas.

Mr J. G. Turritt, f. d. kommissioner af Dominion Lands, numera uppsatt som det liberala partiets kandidat för East Assinibois, blef i tisdags f. veckan uppvaktad af tjänstemännen i Inrikesdeparte-

mentet och förärad en dyrbar minnesgåfva i form af en solid guldklocka försedd med inskriptioner. Till Mrs Turritt öfverlämnades en smakfull teservis i guld och silver. Det hela vittnade om Mr Turritts stora popularitet i departementet.

Smånotiser från N. W. T. Af-farsliffgheten i Lethbridge förhålln sommar var mycket liflig.

3000 mormoner säges i vår komma att bosätta sig i södra Alberta.

Öfver 12,000 homestead-entries, representerande en sammanlagd areal på öfver två millioner acres, gjordes förlidet år på landkontoret i Yorkton.

Kolgrufvebolaget vid Coleman, Alta, skall anlägga ett större verk därstädes. Kollagrets maktighet anslås till 64 millioner tons och är belaget öfver Old Man Rivers nivå. F. n. utgör brytningen knapast 100 ton per dag.

Eldsvådor. En ödselig eldsvåda utbröt i Montreal förliden lördagskväll, hvarvid tre personer dödades och sju skadades. Ett femvåningshus å Notre Dame st. utgjorde olycksplatsen, och endast genom brandkårens raskhet gingo flera människolif ej förlorade.

Prince Albert Hotel i West Prince Albert nedbrändes i söndags till grunden. Förlusten uppgifves till \$30,000.

Tullinkometerna för de sista sju månaderna utgöra 19 millioner dollars eller nära tre millioner mer än samma tid förlidet år. Detta ger naturligtvis de konservativa anledning till nya klagomål, ty de villja på intet vis erkänna, att det är den våldiga invandringen, och därmed uppstånden behof, som skapat denna efterfrågan på alla slags varor, som landets egna industrier ej förmå att fylla. Det är sannoligen ej liberalernas fel, att ej ett canadiensiskt industri väldje kunde grundläggas under en aderton år lång protektionistisk regering, som kunnat vara vuxen den nuvarande situationen. De konservativa tycka tydligen att det går för fort, och kunna de bara bromsa litet, så skulle de kunna sig litet bättre till mods. Kunde fabrikanterna blott få upp priset på sina artiklar, ungefär som landpriserna stiga, så skulle nog det blifva så lagom fett för jordbrukarna här i västern och litet hvar finge draga in på staten, hvilket på så sätt skulle hjälpa österns fabrikanter att lunka upp i jämbredd med förhållandena.

Manitoba: Hard galler i dollar por bushel i Toronto.

Vid omvalen till dominion parlamentet valdes fem liberala och tre konservativa. Mr Tantes protektionist kampanj gjorde stort flasko.

Dubbelpåret på Grand Trunk banan mellan Toronto och Montreal, som nyligen fullbordades, kostade \$1,500,000. Banan är utlagd med 80 tons räls.

Tågolycka. Lokaltåget på De-laurinebanan, draget af tvenne lokomotiv, urspråde i måndags eftermiddag tre mil öster om Killarney, Man. Det ena lokomotivet vräktes i diket och drog de närmaste vagnarna med sig. Föraren och eldaren, som lägo under lokomotivet, framgrädes och befunnes alldeles oskadade hvilke var i sanning underbart. Det andra lokomotivet, såväl som de båda passagerarevagnarna lämnade spåret, men stodo på banvallen. En skock grisar befunno sig i en vagn, som landat på taket af den stälpta maskinen och låt hörn en väldig "grymta låt".

Nordbor.

Wetaskiwin-nytt. Stadsfullmäktige undertecknade d. 5 dennes en öfverenskommelse med en Mr Dingman från Toronto, hvarigenom Mr Dingman & Co. berättigades att anställa gasbörning och förse staden med naturlig gas för en tid af 15 år. Bolaget är förbundet att börja börningen inom sex månader.

Mr Peter Talbot, af Lacombe, som utsetts till det liberala partiets standar bärare i denna valkrets, skall hålla ett politiskt föredrag i Wetaskiwin den 23 dennes.

På farmarremötet, hållet i sv. missions kyrkan den 8 dennes, beslöts att upptaga aktier för ett farmare-storei i Wetaskiwin. Hvarje aktie skall kosta 25 dollars samt skall föreningen sälja aktier till ett belopp af minst 5,000 och högt 10,000 dollars. Affärerna skulle arangeras så, att föreningen kunde börja sin verksamhet den 1sta oktober. Kommitte tillsattes för aktielistornas cirkulering.

C. P. R. bolaget har på senare tiden köpt sig rätt för sin bibana, 100 mil öst från Wetaskiwin.

Wetaskiwin Alta, den 10 feb. 1904 "De drogo öster ut och funno en dal uti Sinais land och bosatte sig der. Och de sade till hvarandra: Kommen låtom oss slå tegel och bränna! Och teglet tjänade dem till sten, och jordbecket tjänade dem till kalk." I Mos. b. 11:2-3. Sällan predikas det väl öfver denna text, dock är den rik på lärdomar och godt vore det om våra aktade landbrukare i Amerika vilja tänka öfver saken och se till om det ej betalar sig att följa de gamla utvandrarnes exempel. Här i Alberta hafva många svenskar dragit öster ut från Wetaskiwin och funnit en dal i nya Cana das land och bosatt sig der. Och de sade till hvarandra, kommen låtom oss skräda timmer och bygga stockhus och stockarne tjänade dem till väggar och jordbecket tjänade dem till kalk emellan stockarne och så fingo de goda både hus och stallar. Jons Larson i Vermillion Valley visade mig när jag för en tid sedan hulsade på honom exempel på ett utmärkt jordbeck; det var starkt som cement. Men nu gode farmare tillåt mig få gå Eder hvad skall tagg plats i stället för dessa tillfälliga loghus? Jo, vi skulle tro att både prester och leviter, som här fara både land och rike omkring borde hafva sett, vid den här tiden, att här äro åsven praktiska "frame-houses" såsom på Sve-aborg m. fl. platser. Visat har jag det. När jag för kort tid sedan fick se A. A. Houltis hus på stånd, så undrade jag om det var någon Missions-skola för Indianer. Men det torde blifva allt för dyrt att bygga endast med timmer. Hvarför icke slå tegel och bränna? Här är ju god lera och godt om ved för att bränna tegel med. I Tyskland bränna tyskarne tegel med halm eller strå och då borde det gå så mycket bättre här, hvar det är så tillfrägligt med ved.

Här i staden kostar tegeln 20 doll. per tusen. Om tegelbruk bygdes torde tegel kunna säljas för 5 doll. per tusen. Och då skulle Alberta snart få ett annat utseende. Kostal-larne kunde då byggas efter danskt mönster och Loudon finna behag i Alberta smör. "Kommen låtom oss slå tegel och bränna!" Bygger tegelbruk vid Bittern Lake, Vermillion, Beaver Lake, Battle River, Red Deer och Calmar o. s. v.

L. E. Gulander.

Hvitet galde En dollar på New York börsen i måndags, det högsta pris sedan Leiter "corner" i juni 1898.

Senator Marcus A. Hanna, af Ohio, afled i måndags i Washington efter att hafva legat insjuknad i tyfofieber två veckor. Han var en af de mest berömda män i Förenta Staterna, och hade kanske gjort Roosevelt äran stridig vid den republikanska president nominationen. Han föddes 1837 i Ohio och gjorde sin första larospän i en handelsbod. Sedan 1896 ordförande i republikanska nationalkommitteen, lodde han de två segerrika valkampanjerna för McKinley.

Mr Hannas efterlämnade förmögenhet uppgår till \$5,000,000.